

LIBRIS

We know
books

Chris Bohjalian

**PRINȚESA
din LAS VEGAS**

Traducere din limba engleză de
ADINA POPA

*Am văzut oameni în toată firea făcând ca nebunii.
Crize de copii mici, cu țipete, urlete și lucruri aruncate
în toate părțile. E înfiorător. E jenant. Cine mai face asta
când n-are, gen, trei ani?*

CAPITOLUL UNU

Crissy

Norocul. Transcende mesele de zaruri și sloturile. E axul în jurul căruia se rotesc toate poveștile: tipul care pierde avionul ce se izbește într-un munte fiindcă – și pare ghinion la momentul respectiv – taxiul lui a făcut pană pe drumul spre aeroport. Actrița dornică de afirmare, cu o voce demnă de West End sau Broadway, care împarte telescaunul cu un director de casting într-o după-amiază rece la o stațiune de schi. Bărbatul care face un accident vascular ce ar trebui să-l omoare, însă vasul de sânge din adâncurile creierului său se întâmplă să pocnească pe holul unui spital – tocmai pleca atunci când i s-a rupt vasul, era în drum spre parcare – fiindcă mama lui abia murise trei etaje mai sus, iar faptul că intră în operație în câteva minute înseamnă că va trăi și se va recupera complet. Dacă acel tsunami de sânge i-ar fi inundat materia cenușie zece minute mai târziu, după ce-și luase mașina și pornise spre hotelul unde se instalase în ultimele trei zile așteptând ca mama lui să moară, ar fi pierit în trafic. Poate chiar ar mai fi luat pe cineva cu el pe lumea cealaltă, leșinând și izbind mașina într-un pieton *ghinionist* de pe o trecere.

Las Vegas e un oraș construit pe noroc. Niciunul dintre noi, chiar când ne dăm ultima suflare, nu înțelegem cu totul rolul pe care șansa l-a jucat în viețile noastre, modurile în care ceea ce noi

credeam că e noroc ne-a împiedicat să avem un noroc și mai bun, sau modurile în care o mică nenorocire ne-a salvat de una mult mai rea.

Adevărul e că râd când cineva spune despre o carte: *O, e un narator în care nu te poți încrede*. Nu așa sunt toți naratorii? Cine naiba își mai amintește ceva, cu atât mai puțin ce au spus unii într-un cazinou la două sau trei dimineața? Ideea în sine a unei cărți la persoana întâi îmi dă dureri de cap. Ce să mai spun de o carte de memorii? Cineva care vrea să-și împărtășească cu tine copilăria și să te încante cu lucruri pe care le-au spus părinții săi când avea opt ani? E stupid.

Fiindcă memoria e fungibilă și ne lipsește înțelegerea rolului jucat de noroc în viața noastră.

Așa că hai să începem cu asta: povestea asta nu e despre copilăria mea. Nu vreau să vorbesc despre copilăria mea.

Și n-o să vorbesc.

În schimb, o să vă spun ce s-a întâmplat în Las Vegas, și o să vă spun totul cât de bine pot eu, dar relatarea e îngreunată de faptul că toate astea s-au întâmplat în timp ce făceam două show-uri pe noapte, dădeam glas unei prințese moarte, dormeam până la prânz, luam un pic prea mult Adderall¹ și Valium² (da, ambele) și, în mod periodic – la fel ca acea prințesă –, vărsam totul într-o toaletă neagră și lucioasă. (Recunosc, cochetez cu o tulburare de alimentație, la fel ca acea prințesă, iar terapeuta mea spune că acesta e unul dintre motivele pentru care fac meseria pe care o fac. Mă întreb, vai, care să fi fost indiciul care m-a dat de gol?) Era sfârșitul verii 2022, deși sfârșitul verii înseamnă mai puțin în Las Vegas decât în restul lumii. Charles era pe cale să devină rege și Camilla regină, deși, dacă m-ați fi întrebat în luna august a aceluia an dacă cred că e nevoie să rescriu

unele momente din show-ul meu în septembrie fiindcă Elisabeta va trece la cele veșnice – chiar și un monarh nesupus vreunei autorități pământestești îndoiaie genuchiul în fața lui Dumnezeu –, aș fi spus nu. Femeia aceea, după cum li se părea unora (probabil și lui Charles), avea să trăiască mai mult decât noi toți.

Ucraina nu avea în plan să se predea, deși Harkov și Mariupol erau în ruine. La fel era și rubla. Cuvântul *oligarh* se transformase, pe bună dreptate, dintr-un termen despre iahturi și târfe frumoase ca niște statui într-o prescurtare pentru corupție și josnicie morală. Pandemia era endemică. Trăiam cu ea așa cum trăiam și cu gripa, deși în unele seri mă uitam prin public și vedeam mai multe măști decât de obicei. Dar aici era Las Vegas, iar vaccinații și nevaccinații se amestecau, pariau și încercau să trăiască într-o bulă în care posibilul sfârșit al lumii, declanșat fie de un virus, fie de un nebun de la Kremlin, putea fi ignorat pentru câteva ore. Pentru o noapte. Pentru un weekend.

Criptomonedele deveneau, dintr-odată, din unealta preferată a libertarienilor și a renegaților, a fanilor bitcoin și a investitorilor de nișă, a mâncătorilor de carne crudă și a nebunilor de pe dark web¹ ultimul trăsnet în toate reclamele TV de succes și în seriile de pe platformele de streaming. Bula încă nu se spărsese, cu alte cuvinte. Dar bursa de cripto FTX avea să dea chix în curând, iar Sam Bankman-Fried avea să fie arestat în Bahamas la scurt timp după aceea.

La momentul acela, încetasem să mă culc cu senatorul. Unele familii au devenit mai apropiate în pandemie, iar altele, ca a lui John Aldred, s-au destrămat, membrii desprinzându-se ca petalele de pe un trandafir ofilit. Dar senatorul și soția lui nu au făcut niciodată publică despărțirea lor și, de fapt, se împăcaseră cam pe vremea când își făceau primul booster al vaccinului, iar eu credeam că

¹ Dark web sau internetul ascuns este acea parte a internetului care nu poate fi accesată cu motoarele obișnuite de căutare și care adăpostește de multe ori activități ilegale. (n.t.)

¹ Adderall – medicament stimulent al sistemului nervos central, care sporește atenția și concentrarea (n.t.)

² Valium (Diazepam) – medicament utilizat pentru tulburări de anxietate sau simptome de sevraj la alcool (n.t.)

nimeni, în afară de noi doi, de angajații lui de bază din Vegas, de șoferul lui și de câțiva oameni de la cazinou – cum ar fi cei doi frați care dețineau locul –, nu știa că fusesem un cuplu timp de aproape o jumătate de an. (Deci presupun că mulți oameni știau. Dar Las Vegasul e o lume cunoscută atât pentru ostentația, cât și pentru discreția ei.)

Relatarea aceasta e, în esența ei, o poveste despre două surori. Surorile sunt din Vermont, o lume mică și nu prea diabolică, ceea ce ar putea explica naivitatea lor. Naivitatea noastră. Sau poate că nu. Ați putea spune că oamenii în toată firea, la treizeci și ceva de ani, ar trebui să fie mai înțelepți, dar, până la urmă, câți adulți fac doar alegerile corecte, cum ne place nouă să le spunem?

Și în timp ce personajele din Vermont ale poveștii sunt cele care crescuseră într-o zonă care timp de câteva luni era o lume a frigului și a dunelor de zăpadă înghețate și impenetrabile, făcându-ți pielea expusă de culoarea albastrelor, se pare că toate celelalte personaje aveau, de fapt, gheață prin vene.

Începe să sune ca un basm? Nu e. Nu am fost niciodată o prințesă adevărată.

Da, pot să fiu superficială. Îmi pare rău. E mult mai ușor să fii superficial decât trist. Dacă aș ceda vreodată în fața trecutului și a tristeții, mă tem că lacrimile ar veni ca un potop.

Și știu că eu mă număr printre cei norocoși.

***

Numele meu e Crissy Dowling. Acesta e pseudonimul meu oficial pentru SAG și Equity – sindicatele actorilor – și ceea ce veți găsi pe cardurile mele de credit. Aș fi putut deveni Christina, numele meu de botez. Sau aș fi putut fi Chris.

Dar am devenit, în schimb, Diana. Nu cu prietenii și familia, ci cu paparazii din Nevada și câteodată și cu partenerii mei mai dubioși. (Și, având în vedere că lucrez și *locuiesc* într-un cazinou,

dubioșenia unora dintre partenerii mei ocazionali e inegalabilă. În plus, trebuie să ai anumite înclinații ca să te dai la capete încoronate moarte, așa că mulți dintre bărbații care sunt atrași de mine sunt convinși că dacă aș vorbi indecent în pat – ceea ce nu fac de obicei, fiindcă îmi ajung două spectacole pe noapte –, aș suna ca Emma Corrin, sau ca Kristen Stewart, sau ca Elizabeth Debicki¹. Dar, da, îi las pe bărbați să-mi spună Diana când, să-mi fie iertat, avem o partidă bună în pat.) Uneori, sunt Diana și cu agentul meu, Terrance Pelletier. Terrance e un prieten din facultate care a fost acel guru care a tras sforile și a creat această „legendă” a Las Vegasului care e Diana.

Vă rog să sesizați sarcasmul din vocea mea când folosesc cuvântul *legendă*. Cu siguranță nu e nimic legendar în legătură cu cazinoul de pe o stradă secundară în care dau spectacole.

Dar Terrance a fost cel care a observat că am mai mult decât o asemănare minoră cu Diana Frances Spencer – cunoscută ca Diana, prințesă de Wales, prima soție a lui Charles, moștenitor al tronului britanic la momentul când s-au căsătorit – și a sugerat că ar fi păcat să irosim acest noroc genetic picat din cer. Am plecat de la vechiul meu agent și am semnat un contract cu el. Terminasem facultatea de șase ani și aveam o carieră destul de bună: o grămadă de apariții cu câte două sau trei replici în serialele *NCIS* și *Lege și ordine* și un flux constant de spectacole de câte două sau trei luni în săli de câte două sau trei sute de locuri de pe lângă Broadway. Cred că am fost aceea interpretă a personajului Emily Webb care i-a plăcut lui John Mulaney în piesa *Orașul nostru*, dar nu-l cunosc pe John, așa că ar putea fi o minciună. Ca să se știe, eu am fost aceea Măicuță Mary Leo dintr-o repunere în scenă a piesei *Nunsense* care a inspirat o glumă delicios de obraznică a lui Nikki Glaser despre măicuțe și practici sadomaso și papucii de balerină. Eu și Terrance ne-am regăsit la o petrecere din East Village. Show-ul cu

¹ Actrițe care au interpretat rolul prințesei Diana în filme sau seriale recente (n.t.)

Diana a crescut de la un scheci de petrecere din centrul New Yorkului la artă performativă, la spectacol itinerant, până la excentricitate de club de noapte din Vegas. Terrance a fost cel care i-a convins pe cei de la cazinoul cu tematică britanică Buckingham Palace că un spectacol-tribut cu Diana era exact ce le trebuia. M-au pus de probă la ora zece, după comedianul de la ora opt care era acolo de dinainte să mă nasc eu, iar show-ul meu – iertați-mă că mă laud – a devenit una dintre excentricitățile de neratat din afara Strip-ului, dacă aveai o anumită vârstă. În scurt timp, i-am luat locul comedianului, care se pare că mai pipăia uneori femeile și trebuia să dispară. Când a început toată povestea asta, la sfârșitul verii și începutul toamnei anului 2022, micul meu cabaret se jucase în sala de spectacole a cazinoului cinci seri pe săptămână, două show-uri pe seară, timp de șapte ani – minus, bineînțeles, Anul Diavolului (2020), sau săptămânile când am fost în concediu, sau când eu și sora mea am îngropat-o pe mama, sau acea marți seară de după masacrul de la festivalul muzical Route 91 Harvest. Dar am urcat pe scenă chiar și în seara despre care o să vă povestesc, când speram din tot sufletul să nu fiu arestată și mă străduiam cât de tare puteam să nu fiu omorâtă.

Acum câțiva ani, niște prieteni de pe Coasta de Est au încercat să mă convingă să revin în New York când se făceau audiiții pentru muzicalul cu Diana de pe Broadway. Am fost tentată. Dar cred că, după ce am fost Diana în cabaretul meu pentru atât de mult timp, aș fi fost distrusă dacă zburam în est pentru acea audiere și ei alegeau o altă actriță care semăna mai puțin cu ea, suna mai puțin ca ea și, pur și simplu, o cunoștea mai puțin. Eu o cunoșteam pe Diana mai bine decât toți cei care nu au cunoscut-o în realitate, dacă asta are vreo noimă, și cred că o cunoșteam poate chiar mai bine decât mulți oameni care au cunoscut-o. Și, foarte probabil, producătorii de pe Broadway ar fi vrut pe cineva care crescuse în Marea Britanie, chiar dacă aș fi făcut efortul să mă duc – ceea ce au și făcut. Au ales o britanică foarte talentată și e foarte bine așa.

Chestia e că îmi plăcea viața mea din Las Vegas. Îmi plăcea lumea mea de la Buckingham Palace, chiar dacă era antiteza unui palat adevărat.

Cu părul vopsit și coafat cum trebuie, sunt Diana. Accentul meu britanic e impecabil. Când Naomi Watts, Emma Corrin și Kristen Stewart au vrut să reinvie modul unic de a vorbi al Dianei, toate au folosit același instructor de dialect. Eu nu am avut un asemenea lux și am învățat singură să imit inconfundabila ei pastişă a privilegiatilor și accentul cockney – cel mai probabil studiat. (Secretul e să înghiți periodic *t*-ul final.) Între timp, atunci când cânt, amintesc de Petula Clark, pop starul britanic din anii '60, cunoscută pentru melodia *Downtown*¹. Pe scenă, merg pe o coardă întinsă între nefericire și hilaritate. E ca și cum te-ai uita la manechinul de ceară de la Madame Tussauds cum prinde viață, iar prințesa, la un moment dat, își încântă publicul povestind cum a fost să poarte o rochie de mireasă cu o trenă care părea să nu se mai termine, iar în clipa următoare împărtășește publicului disperarea ei când a devenit clar că prințul de Wales avea s-o iubească întotdeauna pe Camilla Parker mai mult decât pe mine.

Sau pe ea.

Chiar și eu le încurcam în unele zile. Sau nopți.

Diana mea din Vegas vorbește deschis despre bulimia ei, și mulțimi din public nu bănuiește că vorbesc despre propriile chinuri: ei doar savurează tristețea sfâșietoare a întregii povești. Dar nu pentru mult timp, fiindcă îi recâștig cu o glumă despre prima dată când Diana l-a auzit pe socrul ei spunându-i reginei Angliei pe numele cu care o dezmierda: „Cabbage”². *Cabbage* e un cuvânt foarte amuzant pentru categoria demografică a publicului meu. Majoritatea oamenilor care vin la spectacolul meu au între cincizeci de ani și vârsta de îmbălsămare.

¹ Centrul orașului (engl.) (n.t.)

² Varză (engl.) (n.t.)

Am deja ani întregi de când glumesc și cânt despre tot ce e legat de Diana, cu excepția, bineînțeles, a accidentului de mașină. Nu mă aventurez acolo. Prea înfiorător. E elefantul din încăperea care stă ascuns după perdea, dar tot face lucrurile să funcționeze. Cu bulimia e în regulă – deși, ca să fiu sinceră, e mai puțin în regulă acum decât era atunci când am început cabaretul-tribut. Acum, spectacolul începe cu o voce asemănătoare cu a reginei Elisabeta, care le spune celor din public că o parte din conținut poate fi deranjant, după care le reamintește să închidă sonorul telefoanelor înainte să sosească prințesa. Dar publicul nu aude niciodată cuvintele *Paris*, *tunel* sau *Dodi Fayed*.

Niciodată.

Nu e doar faptul că subiectul morții ei ar cam tăia cheful oamenilor ci că m-ar plasa pe mine – Diana – într-un purgatoriu ciudat și îndoielnic. Vorbesc cu publicul de dincolo de mormânt sau joc doar un rol. Prima variantă ar fi ridicolă, iar a doua ar echivala cu un buldozer care dărâmă al patrulea perete al teatrului. Îi cunosc pe majoritatea interpreților mai buni din spectacolele-tribut din Vegas – chiar și pe ratați ca Blond Elvis și Tightly-Whitey Conway Twitty – și unul dintre lucrurile cu care noi, cei care interpretăm în onoarea celor morți (și ca să plătim chiria), suntem cu toții de acord este acesta: dacă readuci pe cineva la viață pentru cei mai mari fani ai acelei persoane, nu e bine pentru afaceri să omori sufletul acela în actul al treilea.

***

Eram cu un an mai tânără decât fusese prințesa Diana când murise, când a devenit clar că avem o situație – ca să folosesc ceea ce am ajuns să numesc „limba Palatului“. A avea o situație e cam ca atunci când aspiratorul-robot trece peste rahatul de câine de pe covor, dar noi, capetele încoronate, nu spunem *rahat*. Noi, în realitate, nici nu producem rahat, punct. Și nici câinii corgi. Și asta e realitate.

Peste două săptămâni, pe 31 august, era comemorarea a douăzeci și cinci de ani de la moartea Dianei și, ținând cont de cum fusese în anii anteriori la acea dată și de faptul că spectacolul devenise și mai popular, eram convinsă că în curând voi fi inundată de buchete de flori și că teatrul va arăta precum cea mai mare florărie din Las Vegas. Cu câțiva ani în urmă, când am văzut încotro se îndreaptă lucrurile – avalanșa de felicitări și de scrisori la comemorarea accidentului de mașină –, am început să strâng suvenire și mici fleacuri în dulapul din cabina mea și am creat un magazin online pe Etsy, *Castelul Dianei*, ca să le vând. Mesajul de pe felicitările pe care mi le dădeau fanii era simplu: mulțumesc. Îți mulțumesc că o readuci la viață pe Diana. Sau erau scrisori adresate direct Dianei, de la oameni care o iubeau pe ea sau ceea ce reprezenta ea: un amalgam de decență în mijlocul indecenței, de umanitate în mijlocul inumanului, de vulnerabilitate în mijlocul invulnerabilității și – da – de dragoste neîmpărtășită.

Așadar, era 17 august. În dimineața aceea, când m-am privit într-o oglindă cu rama filigranată cu fulgi de aur fals, mi s-a părut că arăt cu treizeci de ani mai bătrână. De fapt, nu arătam așa și credeam că pot să mai fac asta pentru încă cel puțin cincisprezece ani, mulțumesc, dragă Botox. Cabaretul se ținea în sala de o sută cincizeci de locuri din Buckingham Palace și show-ul meu crescuse de la patruzeci și cinci la șaiszeci de minute, iar formația de la un singur pianist la un trio, doi dintre ei cântând în acompaniament la *Downtown* și *Don't Sleep in the Subway*¹. Totuși, cea mai mare schimbare era revelația reprezentată de Nigel Ferguson, un chelner de la pubul irlandez al cazinoului, pe care îl remarcasem într-o seară cu vreun an în urmă, în timp ce beam ceva singură la bar. Era în ziua când senatorul îmi spusese că el și soția lui aveau de gând să mai dea o șansă căsniciei lor, iar mica noastră distracție – pentru mine era mai mult, pentru el era (vai!) doar atât – se încheiase. Îi

¹ Nu nu dormi în metrou (engl.) (n.t.)